

Arrest

nr. 286 964 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE PAUW *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 1 april 2021.

1.2. Op 3 juni 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashai machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 17 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashai van etnische afkomst. U bent een moslim van de soenitische strekking. U verklaart 18 jaar oud te zijn. Dit werd bevestigd na leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij. U bent geboren in het dorp Dawootzai, een subdorp van het dorp Alma, in het district Dara-I-Nur van de Afghaanse provincie Nangarhar. U woonde hier tot net voor uw vertrek uit Afghanistan samen met uw moeder, uw jongere broer en de vrouw van uw broer. U hebt ook nog twee zussen, maar zij wonen bij hun echtgenoten. Uw vader stierf lang geleden aan een hartziekte.

Uw oudere broer, die ongeveer 43 jaar oud is, zorgde voor het inkomen binnen uw huishouden. In zijn 28ste levensjaar begon hij te werken als chauffeur voor de militaire basis Shinwari van de voormalige Afghaanse overheid. Hij werkte daar meer specifiek voor de NDS (National Directorate of Security). Hierna werkte hij vijf à zes jaar voor de Amerikanen op de luchthaven van Nangarhar. Hij maakte deel uit van het Shaheen bataljon en voorzag in de beveiliging van de aanwezige Amerikanen. Nadat de Mullah van uw dorp op vraag van de taliban drie keer in een week tijd uw huis had bezocht met de boodschap dat uw broer moest stoppen met voornoemd werk of anders u ontvoerd zou worden, besloot uw moeder uw broer te contacteren. Hierop volgend hielp uw broer u het land te ontvluchten.

U reisde drieënhalf à vier jaar geleden via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, opnieuw Griekenland, opnieuw Servië, Zweden en Duitsland, om vervolgens op 1 april 2021 in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Uw broer bleef na uw vertrek uit Afghanistan op zijn werk, waar hij veilig was. Na de machtsovername van de taliban werd hij door de Amerikanen geëvacueerd. Op dit moment verblijft hij in de Verenigde Staten.

Uw moeder en jongere broer verblijven nog steeds in het huis waar u opgroeide in het dorp Dawootzai. Na uw vertrek bezocht de Mullah van uw dorp nog een keer uw moeder. Vervolgens bezocht de taliban in het kader van hun zoektocht naar u en uw broer na de val van de voormalige Afghaanse overheid ook nog een keer het huis van uw moeder.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u omwille van voornoemde problemen ontvoerd en gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een fotokopie van de taskara van uw oudere broer, een badge van uw oudere broer zijn werk op de militaire basis Shinwari, een foto van de elektronische arbeidskaart van uw oudere broer in de Verenigde Staten, een appreciatiecertificaat van uw oudere broer voor zijn werk op de militaire basis Shinwari, Facebookfoto's van uw oudere broer op zijn werk, foto's van uw broer in de Verenigde Staten, de enveloppes waarin uw documenten naar u werden verzonden vanuit Afghanistan en uw medisch dossier met verwijzing naar onder meer een operatie aan uw sleutelbeen en kwetsuur aan uw pols.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde dat u Afghanistan ontvluchtte nadat de taliban u wilden ontvoeren. Op deze wijze wilden zij uw broer dwingen om te stoppen met zijn werk voor de voormalige Afghaanse autoriteiten en de

Amerikanen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u meegenomen en gedood te worden door de taliban. Om onderstaande redenen kan er geen geloof gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Ten eerste dient er opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie van uw Zweeds asioldossier met gedeeltelijke vertaling in map landeninformatie doc. 1), blijkt dat u op 11 november 2019 een **verzoek om internationale bescherming in Zweden** indiende. De vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd u geweigerd, waarna u hiertegen beroep aantekende bij de Zweedse nationale rechtbank voor asiel. Uw beroep werd op 17 mei 2021 verworpen (zie administratief dossier 'Swedish Migration Agency - Reply to request for information according'). De Zweedse autoriteiten oordeelden dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan geen risico op persoonlijke vervolging zou lopen, aangezien u niet op betrouwbare wijze een concrete en individuele bedreiging wist aannemelijk te maken (Zweeds asioldossier: p. 9/20 en zie vertaling). Bovendien werd Kabul door de Zweedse asielinstanties beschouwd als een redelijk intern vluchtalternatief waardoor ook de subsidiaire bescherming in uw geval niet nodig werd geacht (Zweeds asioldossier: p. 9-10/20 en zie vertaling). **Na inzage van uw Zweedse asioldossier konden er in vergelijking met de verklaringen die u aflegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België noemenswaardige tegenstrijdigheden worden vastgesteld met betrekking tot uw identiteit, herkomst en asielrelaas, die uw algehele geloofwaardigheid reeds op een onomkeerbare wijze teniet doet.**

Zo dient er in het licht van het voorgaande in eerste instantie op gewezen te worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn **volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker bijgevolg correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen verwachten in het bijzonder over zijn **identiteit, herkomst en precieze vluchtmotieven**. Dit liet u echter op significante wijze na, en wel hierom.

Zo pretendeerde u in België dat u de naam 'D.' als **familienaam** draagt en dat u afkomstig bent uit een gelijknamig **subdorp** van het dorp Amla, genaamd 'Dawootzai' (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 03/06/2022 p. 4). Echter in Zweden gaf u de naam 'K.' op als familienaam en verwees u alsook naar een gelijknamig subdorp van Amla, aldus meer specifiek genaamd 'Qalarsai' (Zweeds asioldossier: p. 4-5/20 en zie vertaling). Vreemd genoeg gaf u wel de naam 'Q.' op tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS als de familienaam van uw moeder (CGVS p. 4). Dat u aldus over dergelijke essentiële elementen in uw verzoek tegenstrijdige verklaringen zou afleggen doet een eerste keer de wenkbrauwen fronsen.

Evenzeer kan ook een discrepantie worden vastgesteld met betrekking tot uw **beweerde leeftijd**. Zo verklaarde u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, 18 jaar oud te zijn (CGVS p. 14). Meer dan tweeënhalf jaar eerder verklaarde u in Zweden dat u 17 jaar oud was (Zweeds asioldossier: p. 4-5/20 en zie vertaling). Dit gebrek aan toename in leeftijd terzijde gelaten, kan er ook op basis van de informatie omtrent de leeftijd die uit uw taskara's die u voorlegde in Zweden en in België blijkt, een volwaardige tegenstrijdigheid vastgesteld worden. Zo stelden de Zweedse asielinstanties vast dat u volgens de kopie van uw taskara die u daar voorlegde, tien jaar oud was in het jaar 1391 volgens de Afghaanse kalender (2012) (Zweeds asioldossier: p. 4-5/20 en zie vertaling). Volgens uw originele taskara die u in België wist voor te leggen, was u dan weer tien jaar oud in het jaar 1393 volgens de Afghaanse kalender (2014). Een vaststelling die er op wijst dat u in Zweden en België vreemd genoeg niet hetzelfde identiteitsbewijs voorlegde. Dit doet bijgevolg de authenticiteit van de taskara die u in België voorlegde volledig kelderen en tast eveneens de geloofwaardigheid met betrekking tot uw verklaringen inzake uw identiteit en herkomst op onweerlegbare wijze aan.

Op basis van het feit dat u in Zweden en België gebruik maakte van twee totaal verschillende documenten ter staving van uw identiteit, en uw verklaringen hierover zelfs uiteenlopen, dient er voor wat betreft uw **originele taskara** aangestipt te worden dat dit identiteitsdocument allerminst beschouwd kan worden als een betrouwbare weergave van uw werkelijke identiteit. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie ook dat allerhande Afghaanse documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of nageemaakt, waardoor de bewijswaarde hoe dan ook eerder relatief is.

Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden (zie map 'landeninformatie' document 2).

Naar aanleiding van voornoemde elementen heeft het er dan ook alle schijn van weg dat u het CGVS liever geen zicht wenst te geven op wie u bent en waar u vandaan komt, waardoor uw algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang komt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u een **volledig ander asielrelaas in Zweden** uit de doeken doet. Zo stelde u in Zweden in eerste instantie het bestaan van een bloedwraak voorop als reden van uw vlucht uit Afghanistan. Deze ontstond na een grondconflict waarbij de dieren van uw familie graasden op de landbouwgronden van een rijke en machtige familie. Uw oudere broer werd in het kader hiervan volgens uw verklaringen in Zweden vier jaar voor uw vlucht uit Afghanistan gedood (Zweeds asiëldossier: p. 3 en 5-9/20 en zie vertaling). Dit is zeer opmerkelijk, aangezien u in België verklaarde dat uw broer nog springlevend is, dat u nog in contact met hem bent en dat hij momenteel in de Verenigde Staten vertoeft (CGVS p. 7-8). Verder verklaarde u in Zweden dat ook een aantal jaren later, aan het begin van 2020, uw vader werd gedood naar aanleiding van het voornoemde grondconflict (Zweeds asiëldossier: p. 3 en 5-9/20 en zie vertaling). Hoewel u in België ditmaal ook aangaf dat uw vader reeds overleden was, stelde u een totaal andere doodsoorzaak en tijdstip van overlijden voorop. Zo verklaarde u in België dat hij overleed aan een hartziekte ongeveer tien jaar geleden (zie administratief dossier 'Verklaringen DVZ' nr. 15A en CGVS p. 7). Het voornoemde contrast tussen uw verklaringen in Zweden en België over (f)actoren die een dermate belangrijke rol spelen in de redenen van uw vlucht uit Afghanistan die u in België vooropstelde, doet ontegensprekelijk danig afbreuk aan de geloofwaardigheid uw verklaringen in hun totaliteit.

Door de Zweedse asielinstanties wordt opgemerkt dat u in de loop van het onderzoek plots een verhaallijn toevoegde aan uw Zweedse asielrelaas. Zo verklaarde u dat, omwille van het werk van uw oom voor het Afghaanse Nationale leger, uw moeder bovendien geslagen werd door de taliban. De taliban was namelijk opzoek naar u omwille van het werk van uw oom, maar ook omwille van hun banden met de familie waarmee uw familie in conflict was (Zweeds asiëldossier: p. 5-9/20 en zie vertaling). Uw verklaring dat er een familielid van u zou werken voor het Afghaanse nationale leger en dat u in het kader hiervan werd bedreigd door de taliban, betreft in dit geval de enige gelijkenis tussen uw verklaringen in Zweden en België (CGVS p. 10). Echter sprak u in België over uw broer, niet over uw oom, en wees u er bovendien op dat u geen weet heeft van andere familieleden die voor de voormalige Afghaanse autoriteiten werkten (CGVS p. 8). Ook de dreigementen afkomstig van de taliban namen in Zweden een heel andere vorm aan, aangezien in België de taliban tot driemaal op een week tijd de Mullah naar uw huis zou hebben gestuurd met de melding dat uw broer moest stoppen met zijn werk voor de voormalige Afghaanse autoriteiten. Indien hij dit niet deed, dan zou u ontvoerd worden (CGVS p. 17). Zelfs waar uw verklaringen in België en Zweden in minimale mate een overeenkomst bevatten, ondergroef u deze aldus meteen eigenhandig waardoor het relaas dat u in België uit de doeken deed weerom op basis van uw verklaringen in Zweden geenszins ondersteuning vindt.

Bijkomend merkt het CGVS op dat uw uiteenlopende verklaringen over het moment dat u Afghanistan ontvluchtte in Zweden en België, allerm minst serieus genomen kunnen worden. U verklaarde in Zweden dat u maar liefst vier jaar voor uw aankomst in Zweden Afghanistan bent ontvlucht. In Zweden diende u reeds een verzoek om internationale bescherming in op 11 november 2019 (Zweeds asiëldossier: p. 3 en 5-9/20 en zie vertaling). In België verklaarde u bij aankomst dan weer dat u twee jaar voor uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 2 juni 2021 (zie administratief 'Verklaringen DVZ' nr. 33) Afghanistan verliet, waarna u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 3 juni 2022 plots verklaarde dat u drie en een half à vier jaar geleden Afghanistan verliet. Net zoals uw verklaringen met betrekking tot uw leeftijd (zie supra) is uw tijdsaanuiding op dit vlak alles behalve realiteits-gebonden en lijkt deze eerder simpelweg uit de lucht gegrepen.

Uit voornoemde vergelijkende studie van het vluchtrelaas dat u vooropstelde in Zweden en in België, kan het CGVS enkel concluderen dat de dermate contrasterende verklaringen die u aflegde met betrekking tot élk aspect van uw vluchtrelaas uw algehele geloofwaardigheid op onherstelbare wijze aantasten.

Erkennend dat elk verzoek om internationale bescherming als opzichzelfstaand dient te worden beoordeeld en aldus moet rekening gehouden worden met de mogelijke vrijgave van uw werkelijke identiteit, herkomst en vluchtrelaas hier in België, dient er desalniettemin op gewezen te worden dat u **tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op verschillende momenten de mogelijkheid hebt gekregen om de discrepantie tussen de verklaringen die u in België en in Zweden aflegde, op te biechten en op aannemelijke wijze recht te zetten** (CGVS p. 9 en 20-22). Wanneer echter gevraagd naar of u in Zweden de waarheid vertelde, antwoordde u zeer duidelijk "ja". Pas op het moment dat u

geconfronteerd werd met het feit dat het CGVS uw Zweeds asiëldossier kan en ook effectief kon inkijken, nuanceerde u uw antwoord door aan te geven dat de tolk Pashtu sprak, waardoor u hem niet goed kon verstaan en hierdoor dan maar enkel "ja" of "correct" antwoordde (CGVS p. 9 en 20). In het kader hiervan merkt het CGVS op dat het uitermate bizar is dat al de verhalende verklaringen die u wist te brengen in Zweden konden voortkomen uit de gebrekkige communicatie die u vooropstelde. Eens hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat uw eindbestemming eigenlijk België was en vertelde u dat u van uw smokkelaar de boodschap had gekregen om enkel op uw eindbestemming de waarheid te spreken. Uw verklaringen in Zweden zou u aldus verzonnen hebben (CGVS p. 20-21). U weet het CGVS allerminst te overtuigen van voornoemde achterliggende agenda. Zo is het behoorlijk vreemd dat u desondanks ervoor kiest om een dermate uitgebreid vluchtrelaas uit de doeken te doen in Zweden. Bovendien tekende u verder meer tegen de negatieve beslissing die u in Zweden kreeg, beroep aan (zie supra). Indien u daadwerkelijk op uw eindbestemming, zijnde België, wenste te geraken om dan pas een oprecht verzoek om internationale bescherming in te dienen, zijn de verklaringen die u aflegde in Zweden en de procedurele stappen die u daar ondernam alles behalve logisch. Bijgevolg laat u na om het CGVS klaarheid te geven over de reden van de allesomvattende onderlinge tegenstrijdigheden waaruit uw verklaringen in Zweden en België zijn opgebouwd, waardoor u eveneens nalaat een duidelijk zicht te geven op uw werkelijke vrees en hierbij uw medewerkingsplicht ostentatief naast u neerlegt. Met het oog op een verzoek om internationale bescherming mag er dan ook redelijkerwijze verwacht worden van u als verzoeker om de nodige transparantie aan de dag te leggen ter staving van uw verzoek en meer specifiek uw vrees voor terugkeer naar uw land van herkomst.

De talrijke, cruciale onverklaarde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde in het kader van uw verzoeken om internationale bescherming in Zweden en in België bevestigen aldus uw gebrek aan medewerking, zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnen uw geloofwaardigheid compleet. Daar u er in het verleden klaarblijkelijk niet voor terugdeinsde om valse verklaringen af te leggen en dito documenten neer te leggen, ziet het CGVS bovendien geenszins in waarom zij zondermeer zou moeten aannemen dat u heden wel de waarheid zou spreken, wel integendeel.

Immers blijkt uit de afzonderlijke beoordeling van het vluchtrelaas dat u in België vooropstelde dat dit omwille van de talrijke inconsistenties en vaagheden evenmin op zichzelf geen stand houdt, en wel hierom.

U stoelde uw vrees voor de taliban op het **werk van uw oudere broer voor de voormalige Afghaanse autoriteiten**. Echter legde u in het kader hiervan allerminst overtuigende documenten voor en bovendien dusdanig tegenstrijdige en vage verklaringen af, waardoor uw vluchtrelaas volledig tekortschiet aan grondslag en geloofwaardigheid.

Zo wist u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ en bij het CGVS niet op eenduidige en nauwkeurige wijze het werk van uw broer te specificeren en te staven. Bij de DVZ verklaarde u dat uw broer voor de nationale politie werkte (zie administratief dossier 'Vragenlijst CGVS'), waarna u bij het CGVS plots verklaarde dat uw broer voor de NDS (National Directorate of Security) werkte op de militaire basis van Shinwari. Eens geconfronteerd met een dergelijke grove inconsistentie, verklaarde u zowel ontwijkend als volledig naast de kwestie dat uw broer werkte in het kader van een veiligheidsproject (CGVS p. 14). Hierna zou uw broer volgens u vijf à zes jaar voor de Amerikanen gewerkt hebben op de luchthaven in Nangarhar (CGVS p. 11 en 15). Ter staving van uw broer zijn werk als chauffeur voor de militaire basis Shinwari legde u echter wel bizar genoeg een **appreciatiecertificaat** voor dat ondertekend werd door een sergeant en kapitein van het Amerikaanse leger (zie groene map document 5). Dit terwijl hij naar uw eigen verklaringen op de militaire basis Shinwari níet werkte voor de Amerikanen en hij überhaupt chauffeur was van een Afghaanse commandant (CGVS p. 12-13, 15). Ook de **badge** die uw broer zou hebben gekregen in het kader van zijn werk voor de militaire basis Shinwari, doet de wenkbrauwen fronsen. Zo staat op deze badge 'US army' vermeld en is deze sedert 16 december 2011 vervallen, reeds lange tijd voor uw broer begon te werken voor de Amerikanen op de luchthaven in Nangarhar. U verklaarde namelijk dat uw broer slechts vijf à zes jaar voor de Amerikanen aan het werk was voor zijn evacuatie uit Afghanistan na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 (CGVS p. 10-13 en 15). Voorts verklaarde u dat, eens uw broer begon te werken voor de Amerikanen, hij tewerkgesteld werd op het 'radar' gedeelte van de luchthaven in Nangarhar. Een zeer merkwaardige functiewissel na te hebben gediend als chauffeur. Wat er ook van zij, hij voorzag volgens u meer specifiek in de veiligheid van deze locatie. Ook hier wist u zijn functie weerom niet naar behoren af te bakenen.

Zo verklaarde u plots dat uw broer ook als bodyguard werkte en in het kader hiervan de Amerikanen bijstond wanneer zij invallen deden en in konvooi op missie gingen. Tot zover zijn werk op het 'radar' gedeelte van de luchthaven (CGVS p. 15-16). Uw talrijke inconsistente verklaringen en gebrek aan

transparantie over het werk van uw broer, alsook de alles behalve verhelderende documenten die u ter ondersteuning hiervan voorlegde, maken dat het carrièrepad dat uw broer zou hebben bewandeld op dit punt alles behalve aannemelijk is.

Verder legde u in het kader van uw broer zijn werk ook twee **foto's voor die uw broer op zijn facebookpagina postte**. Daar waar u aanstipte dat één foto op de luchthaven in Nangarhar werd genomen en de andere toen hij nog als chauffeur werkte op de militaire basis Shinwari (CGVS p. 16), weet u met deze foto's en het bijhorende facebookprofiel van uw broer desalniettemin het CGVS niet te overtuigen van uw broer zijn militaire carrière. Zo kan er uit uw broer zijn facebookprofiel allerm minst het werk worden vastgesteld dat u aan uw broer toeschreef, en wel hierom. Het valt met name op dat de foto's van uw broer zijn facebookprofiel die u zelf voorlegde zeer recentelijk op zijn profiel werden gepost. Wat weerom twijfels zaait over uw tijdlijn met betrekking tot waar uw broer wanneer werkte. Dit echter terzijde gelaten, dient te worden vastgesteld dat uw broer sinds het einde van 2017, ten tijden van zijn werk voor de Amerikanen op de luchthaven in Nangarhar, in het kader waarvan hij volgens uw verklaringen amper huiswaarts kon keren (CGVS p. 16), in de mogelijkheid was om enorm veel foto's te posten over zijn (privé)leven in Afghanistan. Een dergelijke zorgeloosheid roept ernstige vragen op (zie map landeninformatie document 3). Verder meer geeft uw broer op zijn facebook aan momenteel woonachtig te zijn in Kabul en sinds 14 december 2017 aan het werk te zijn voor het Islami college in Jalalabad. Een zeer specifieke tijdsen werkaanduiding om zo maar uit de lucht gegrepen te zijn. Zijn eigenlijke tewerkstelling voor het Islami college in Jalalabad verklaart mogelijks ook waarom uw broer meermaals als 'Qari (voordrager van de Koran) Sahib' wordt aangesproken in de reacties die onder zijn foto's worden geplaatst op facebook (zie map landeninformatie document 3). Dat de carrière van uw broer er meer dan waarschijnlijk anders uitzag dan hoe u deze in het kader van uw verzoek om internationale bescherming deed uitschijnen, kan op deze wijze duidelijk vastgesteld worden. De verklaringen die u in het kader hiervan aflegde moeten dan ook als ongeloofwaardig beschouwd worden.

Met betrekking tot de documenten die u van uw broer voorlegde, moet er verder meer ook opgemerkt worden dat u nalaat **uw familieband met uw broer** hard de maken. Hierdoor weet u het CGVS ook niet te overtuigen van uw broederlijke band met deze persoon genaamd W.. Zo kon u alsook niet op sluitende wijze aantonen dat de werk-gerelateerde documenten die u van uw broer voorlegde ook effectief deze van uw broer zijn. U identificeerde uzelf op basis van een originele taskara waarvan reeds werd vastgesteld dat dit geen betrouwbaar identiteitsdocument betreft (zie supra). Voorts trachtte u uw familieband met uw broer aan te tonen op basis van een **kopie van de taskara van uw broer** (zie groene map document 2). Aan dergelijk stuk kan echter geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze altijd onderhevig kan zijn geweest aan mogelijk knip en plakwerk. Bovendien moet er in het kader hiervan herhaald worden dat in Afghanistan allerlei documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, gezien de hoge graad van corruptie in het land (zie map 'landeninformatie' document 2). Volledigheidshalve wenst het CGVS alsook op te merken dat ondanks u en uw broers aanwezigheid en activiteiten op Facebook, jullie op deze wijze niet aan elkaar gelinkt kunnen worden. Zo bent u alleszins niet bevriend met uw eigen broer op facebook en is het opmerkelijk dat ondanks de talrijke privéfoto's die uw broer op facebook deelde, u hier geen deel van uitmaakte. Het CGVS trekt de door u vooropgestelde broederlijke familieband dan ook in twijfel en concludeert bijgevolg dat u alles behalve eerlijk en transparant bent over uw familieband en het profiel dat u de desbetreffende persoon toeschrijft.

Gezien uw vluchtrelaas stoelt op het reeds ongeloofwaardig bevonden profiel van uw broer, kunnen tot slot uw verklaringen omtrent de wijze waarop u werd **gevisieerd door de taliban** omwille van uw broer zijn werk logischerwijs over dezelfde kam gescheerd worden. Uw onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot ook de rest van uw vluchtrelaas vormen, weinig verrassend, dan ook een bevestiging van de voornoemde vaststelling, en wel hierom. Zo spreekt u uzelf ronduit tegen over wie u precies benaderde, en over hoe vaak en wanneer u precies werd benaderd. Voor wat betreft wie u precies benaderde, verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS vooreerst dat de taliban een eerste keer uw moeder benaderde, waarna een tweede en laatste waarschuwing volgde van de Mullah van uw dorp (CGVS p. 10). Op deze verklaring komt u echter later tijdens uw persoonlijk onderhoud plots terug door te stellen dat de taliban hun dreigementen steeds via de Mullah aan uw moeder doorgaven. U gaf verder opvallend genoeg zelfs aan nooit te hebben gesproken van rechtstreekse dreigementen van de taliban (CGVS p. 17-18).

Voorts gaf u zowel tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ (zie administratief dossier 'Vragenlijst CGVS') als tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS eerst aan dat het in totaal om twee dreigementen ging die u ertoe brachten om Afghanistan te ontvluchten (CGVS p. 10). Weerom komt u hier later tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op terug door te stellen dat er in totaal sprake is van drie dreigementen die uw vlucht uit Afghanistan voorgingen (CGVS p. 17-18). Vooreerst specificeert u

in het kader hiervan dat er tussen deze dreigementen telkens een week zat om daarna plots de frequentie op te voeren naar drie dreigementen in een week tijd (CGVS p. 17-18). Gezien het een beperkt aantal dreigementen betreft die dermate grote gevolgen voor u teweegbrachten, met name het achterlaten van uw familie, uw thuisland en uw hele hebben en houden, is het uiterst frappant dat u hierover dermate tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen aflegde.

Dat uw familie, met name uw moeder, uw jongere en uw oudere broer, bovendien niet zelf samen met u verhuisden na de volgens u levensbedreigende dreigementen van de taliban aan het adres van u en uw oudere broer, doet op zijn minst de wenkbrauwen fronsen (CGVS p. 5 en 19). Zo gaf u zelf aan dat uw moeder ook na uw vertrek nog werd lastiggevallen (CGVS p. 19). Dat uw achterblijvende gezinsleden vervolgens niets ondernamen om veiligere oorden op te zoeken is uiterst merkwaardig. Voor wat betreft uw oudere broer verklaarde u dat hij veilig op zijn werk kon blijven en ten tijde van de machtsovername door de taliban meteen werd geëvacueerd door de Amerikanen (CGVS p. 19). Dit trachtte u te staven met een foto van de elektronische arbeidskaart van uw broer in de Verenigde Staten voor te leggen (zie groene map document 4). Doch merkt het CGVS noodzakelijkerwijze in dit verband weerom op de bewijswaarde van een foto slechts beperkt is, aangezien deze eenvoudig gemanipuleerd kon worden (zie supra en infra). Bovendien wist u het CGVS in de eerste plaats al niet te overtuigen van uw familieband met de persoon die u voorstelde als uw oudere broer en waarvan u het voornoemde document voorlegde (zie supra). Daarnaast toont een dergelijke kaart enkel de mogelijke verblijfplaats van deze persoon aan en draagt deze geenszins bij aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Het CGVS concludeert dan ook dat u bovenstaande problemen allerminst wist te staven waardoor deze an sich niets meer zijn dan niet-overtuigende blote beweringen. Uw verklaringen met betrekking tot de dreigementen van de taliban aan uw adres kunnen bijgevolg onmogelijk als geloofwaardig beschouwd worden.

In het licht van bovenstaande vaststellingen moet het vluchtrelaas dat u in België uit de doeken deed als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd worden. Hierdoor ziet het CGVS uw gebrek aan oprechtheid en het frauduleuze karakter van uw verzoek om internationale bescherming nogmaals bevestigd.

Al deze elementen samen leiden dan ook tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de hierboven reeds uitvoerig besproken documenten, kunnen bovendien de overige neergelegde documenten, zijnde uw medische dossier en de enveloppes waarin uw voorgelegde documenten werden opgestuurd (zie groene map documenten 8 en 9), bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Over het geheel van documenten (zie groene map) moet bovendien worden herhaald dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Daarnaast moet er gewezen worden op de slechts ondersteunende functie van deze documenten, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald.

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd.

Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden

en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de rechten van het kind (zoals hieronder weergegeven), de zorgvuldigheidsverplichting, het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vat zijn betoog aan door te wijzen op de vigerende regels inzake samenwerkingsplicht, gedeelde bewijslast en zorgvuldigheid en stelt dat verwerende partij hieraan heeft verzaakt. Hij vervolgt door een uiteenzetting te geven over de objectieve en subjectieve elementen die bij de beoordeling van de geloofwaardigheid in rekening genomen mogen worden. Hierna gaat verzoeker in op de motieven met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn relaas. Met betrekking tot de tegenstrijdigheden tussen zijn Zweedse en Belgische verklaringen stelt verzoeker dat verwerende partij tegenstrijdigheden aanrekent die er niet zijn. Zo stelt hij dat zijn afkomst niet betwist wordt en dat Afghanen geen familienamen kennen zoals Belgen die kennen. Tevens stelt hij omtrent zijn leeftijd dat zijn geboorte nooit geregistreerd werd en hij enkel kon afgaan op de verklaringen van zijn ouders en dat hij wist dat hij minderjarig was toen hij in België aan kwam. Hij stelt dat gezien zijn minderjarigheid door twee testen vastgesteld werd, verwerende partij niet kan volharden in het standpunt dat hij niet eerlijk was over zijn leeftijd net omdat hij deze niet exact kende. Met betrekking tot de foto van zijn taskara stelt hij dat deze door kennissen in Zweden werd gemaakt en dat hij in België zijn originele taskara heeft voorgelegd. Dat hij zijn negatieve beslissing in Zweden zou hebben verzwegen klopt ook niet daar hij dit zelf aan de *protection officer* heeft verteld. Hij stelt verder dat hij evenwel geen juist relaas gaf in Zweden en verwijst dan naar hetgeen hij hierover heeft verteld in zijn persoonlijk onderhoud. Dat hij de Zweedse beslissing aanvocht was om geld te kunnen sparen om verder te reizen naar België.

Met betrekking tot zijn vrees omwille van het werk van zijn broer stelt hij dat zijn persoonlijk onderhoud bemoeilijkt werd doordat hij dit in het Pashtou moest geven terwijl hij een Pashai spreker is. Verder wijst verzoeker erop dat hij maximum 15 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet, waardoor het niet verwonderlijk is dat hij weinig details kon geven over het werk van zijn broer. Dat hij zijn bloedband niet zwart op wit kan bewijzen wijdt verzoeker aan het gebrek aan (smartphones met) camera's in Afghanistan. Hij laat ook weten dat hij bijkomende bewijzen tracht te verzamelen en bereid is een DNA onderzoek te ondergaan. Voorts stelt verzoeker dat hij zijn best heeft gedaan om alle mogelijke documenten voor te leggen en lijst deze op. Daarbij betoogt hij, onder verwijzing naar een arrest van de Raad van 8 januari 2015 en het arrest Singh tegen België van het EHRM, dat het enkele feit dat er in een land corruptie is niet tot gevolg heeft dat documenten uit dit land geen bewijswaarde hebben. Verzoeker betoogt dat zijn documenten beter onderzocht moeten worden. Met betrekking tot zijn toekomst gerichte vrees stelt verzoeker onder verwijzing naar arrest 255 609 van 4 juni 2021 van de Raad dat zijn vrees toekomstgericht onderzocht moet worden. In dit kader wijst hij erop dat zijn kleine broer twee maanden geleden is overleden door toe doen van de taliban. Daarbij betoogt hij dat hij zich in een kwetsbare positie bevindt door zijn jonge leeftijd, zijn lang verblijf in westerse landen, het ontbreken van familie en een vertrouwde omgeving, zijn kennis van het Nederlands, zijn arbeid in België en zijn inschrijving bij een bokscub en een cricketclub. Hij zal hierdoor in Afghanistan gezien worden als een westerling. Hierbij verwijst verzoeker naar de UNHCR '*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*' van 30 augustus 2018 (<https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>), de EASO 'COI query, '*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*' van 2 September 2020 (<https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>) en het Nansen rapport 2021/11 (<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>) dat stelt dat personen gepercipieerd als verwesterd inderdaad vervolgd worden in Afghanistan. Hij stelt vervolgens dat risico bepalende omstandigheden weinig ter zake doen en dat eens een persoon in een westers land is geweest voor een langere periode deze gezien kan worden als een ongelovige. Vervolgens gaat verzoeker in op de soorten vervolging waarmee verwesterden te maken krijgen. Daarna geeft hij een opsomming van extra risicofactoren voor

hem zoals het feit dat hij Afghanistan lang geleden verliet, het feit dat hij zou moeten terugkeren via een luchthaven waar hij zijn reisdocumenten zou moeten vertonen en dat zijn vader en schoonbroer voor de autoriteiten respectievelijk buitenlanders hebben gewerkt. Verder betoogt verzoeker onder verwijzing naar de EUAA 'Country Guidance Afghanistan' van april 2022 (https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202204/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_1.pdf) dat het niet zeker is hoe de taliban personen die Afghanistan hebben verlaten zullen behandelen. Hij verwijst eveneens naar arresten 228 243 en 245 004 van de Raad om te betogen dat de Raad al een vernietiging en een erkenning hebben uitgesproken op grond van verwestering in Afghaanse zaken. Vervolgens vat verzoeker zijn betoog op grond van verwestering samen en stelt onder verwijzing naar het EUAA rapport 'Afghanistan: Targeting of Individuals' van augustus 2022 (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) andermaal dat er geen duidelijk standpunt van de taliban is met betrekking tot terugkeerders. Daarbij stelt hij op grond van hetzelfde rapport ook dat de taliban Afghanen die het land willen ontvluchten trachten tegen te houden en doorgedreven controles uitvoert. Vervolgens verwijst verzoeker naar het arrest 278 653 van 12 december 2022 van de Raad waarin een jonge Afghaan werd erkend als vluchteling wegens een vrees voor vervolging door zijn verwesterde profiel. Verzoeker stelt dat hij over een vergelijkbaar profiel beschikt daar hij ook uit Nangarhar komt, ook minderjarig was toen hij toekwam, lang in de EU verblijft, en ook voor een vleesverwerkend bedrijf werkt. Hij besluit dat dit minstens gepercipieerd zal worden als verwesterd en erkent dient te worden zeker nu zijn broer in Amerika verblijft. In een tweede deel gaat verzoeker in op de motieven met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Na enkele algemeenheden uiteen te hebben gezet, vat hij aan door als volgt te betogen over de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt vooreerst dat het frappant is dat nu de taliban de macht hebben in heel Afghanistan er *quasi* geen subsidiaire bescherming meer wordt verleend terwijl verzoekers vroeger wel subsidiaire bescherming kregen als ze uit een regio kwamen waar de taliban de macht had. Vervolgens verwijst hij naar arrest 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad waarin op grond van dezelfde informatie als nu voorligt gesteld wordt dat de situatie onstabiel blijft en dat er regionale verschillen bestaan in de mate van geweld. Daarbij vergelijkt verzoeker de bronnen die in die zaak voorlagen en de bronnen die het CGVS in onderhavige zaak hanteert en besluit dat enkel de 'COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie' van 5 mei 2022 (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) en de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) nieuwe rapporten zijn. Hij klaagt vervolgens aan dat verwerende partij oordeelt dat er genoeg informatie is om te besluiten dat er een significante daling is in het willekeurig geweld terwijl deze ook toegeeft dat er minder gedetailleerde en betrouwbare bronnen zijn. Hij verwijst daarbij andermaal naar het arrest 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad. Verzoeker wijst in dit kader ook op de UNHCR 'Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan' van februari 2022 (<https://www.refworld.org/pdfid/61d851cd4.pdf>) en de eerder aangehaalde EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022 om te wijzen op de moeilijkheden in het verkrijgen van objectieve en correcte informatie. Hij vat zijn argument samen door te stellen dat de informatie die verwerende partij gebruikt geenszins haar conclusies beaamt. Verder betoogt hij onder verwijzing naar de Asylus 'Afghanistan COI Repository: 1st September 2021-15 Jun 2022' (<https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=1c4e3dc0-7e89-4e15-be26-83ef83cda9dc>) dat er een kentering aan de gang is in de mate van willekeurig geweld dat er in Afghanistan is. Vervolgens verwijst verzoeker naar informatie die hij kwalificeert als nieuw en actueler dan de informatie waarop de bestreden beslissing gestoeld is. Hij geeft vooreerst een opsomming van enkele ACLED weekoverzichten met betrekking tot de veiligheidsincidenten in Afghanistan in juli, augustus, september en oktober 2022 en citeert uit een aantal ervan. Eveneens citeert hij in dit kader uit de Asylus "COI Repository: 21/09/2021-28/09/2022" van 6 oktober 2022 (<https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=64c5e8c5-605e-4174-a614-4a68b1494a20>) om te staven dat men geen specifieke functie gehad moet hebben om gevaar te lopen in het Afghanistan van vandaag en dat mensen die voor de Afghaanse overheid hebben gewerkt gevisieerd worden door de taliban. Hij stelt ook dat hij kan aantonen dat zijn terugkeer zal leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM en dat hij niet kan terugkeren doordat zijn vader voor de overheid werkte. Verzoeker betoogt na een theoretische uiteenzetting dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden die zijn risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Hierbij verwijst hij naar zijn jonge leeftijd, zijn regio van herkomst en het feit dat ISKP aanwezig is aldaar.

Verzoeker vervolgt zijn betoog door in te gaan op de motieven met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Onder verwijzing naar het arrest 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad stelt verzoeker dat niet uitgesloten kan worden dat de huidige precaire socio-economische situatie in Afghanistan werd uitgelokt door de taliban. Hij geeft aan dat verwerende partij op grond van de EASO "Afghanistan country focus" van januari 2022 waarop ook de

Raad zich baseerde in het aangehaalde arrest niet kan besluiten dat de huidige situatie in Afghanistan niet overwegend te wijten is aan een actor. Hij stelt dat er ook in dit kader te weinig betrouwbare informatie voorhanden is en dat dit blijkt uit de eerder aangehaalde UNHCR “*guidance note*” en Nansen note. Vervolgens gaat hij dieper in op de humanitaire situatie in Afghanistan. Hierbij citeert verzoeker veelvuldig uit bronnen van de EUAA, Nansen, Amnesty International en Human Rights Watch. Hij betoogt vervolgens onder verwijzing naar een rapport van de humanitarian response plan Afghanistan 2022 (onbruikbare internetlink) dat hij als terugkerende vluchteling een van de grootste risico profielen heeft. Hij besluit hieromtrent dat verwerende partij zich niet kan verschuilen achter de reeds bestaande factoren die ze opsomt om te besluiten dat de taliban niet verantwoordelijk is voor de verergering van de humanitaire situatie sinds de machtsovername. Hierna gaat verzoeker in op de socio-economische situatie in Afghanistan. Hij stelt dat ook deze te wijten is aan de taliban en dat ook als dit niet het geval zou zijn subsidiaire bescherming nog gegeven kan worden gezien het zorgwekkend niveau van de huidige situatie. Ter staving van de ernst van de socio-economische situatie in Afghanistan verwijst verzoeker naar een aantal bronnen waaronder Al Jazeera, het World Food Programme, de UNHCR, Human Rights Watch en de EUAA. Daarbij dringt hij erop aan dat hoewel er al voorgaande factoren waren de situatie enkel verergerd is sinds de machtsovername. Hij verwijst hierbij naar het UNICEF “*Afghanistan Humanitarian Situation Report van 1-31 May 2022*” (internetlink), de Asylus “*Afghanistan: COI Repository: 1st September 2021-15 June 2022*” (<https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=1c4e3dc0-7e89-4e15-be26-83ef83cda9dc>) en enkele andere bronnen.

Verzoeker besluit zijn betoog door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en dat hem op meerdere gronden een beschermingsstatuut toegekend dient te worden. Hierbij citeert hij ook de conclusie van het voornoemde Nansen rapport.

Op grond van al het voorgaande vraagt verzoeker de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de subsidiaire beschermingsstatus toe te passen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de bestreden beslissing en de kennisgeving hiervan (stuk 1) en het bewijs kosteloze rechtsbijstand (stuk 2) neer.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 10 februari 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (3) COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (8) EUAA COI “*Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en (9) EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>.

3.2. Verzoeker legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer d.d. 15 februari 2023 waarin hij vooreerst een uiteenzetting geeft omtrent nieuwe documenten, gebeurtenissen en risico bepalende factoren. In dit kader haalt hij het werk van zijn broer, zijn afkomst uit

Nangarhar, de actuele situatie van zijn gezinsleden in Afghanistan en zijn verblijf in Europa aan. In een tweede deel gaat hij in op de motieven met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Hierbij verwijst hij veelvuldig naar hetgeen hij kwalificeert als nieuwere en actuelere informatie. Meer bepaald verwijst hij naar meerdere ACLED week overzichten met betrekking tot de veiligheidsincidenten in Afghanistan uit de maanden september en november, en de Asyls "COI Repository: 21/09/2021-28/09/2022" van 06/10/2022, (<https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=64c5e8c5-605e-4174-a614-4a68b1494a20>). Daarbij brengt hij volgende nieuwe stukken ter kennis: een schoolattest en bewijs van werk in België (bijlage 1), medische documenten over zijn moeder (bijlage 2), een foto van zijn gewonde moeder (bijlage 3), verklaringen van zijn broer in Amerika en bijhorende enveloppe (bijlage 4), een foto van zijn overleden broer (bijlage 5), en het Amerikaans rijbewijs van zijn broer (bijlage 6).

4. Voorafgaande opmerkingen

4.1. Omtrent de bevoegdheid van de Raad

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4.2. Omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging

behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:
“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te beoordelen. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Nangarhar. In de bestreden beslissing acht de commissaris-generaal de algehele geloofwaardigheid van verzoeker teniet gedaan op basis van noemenswaardige verschillen die werden vastgesteld tussen zijn verklaringen bij de Zweedse asielinstanties en de Belgische asielinstanties inzake zijn identiteit, herkomst en asielrelaas. Zo wordt gemotiveerd dat hij in Zweden een andere familienaam opgaf gelinkt aan een andere naam van zijn *subdorp*, en dat hij in Zweden verklaarde 17 jaar oud te zijn en twee jaar later in België 18 jaar oud. Daarbij wordt ook vastgesteld op basis van de vaststellingen in het Zweedse asiële dossier dat hij in beide landen niet hetzelfde identiteitsbewijs voorlegde, waardoor, mede in acht genomen de landeninformatie inzake corruptie en documentenfraude in Afghanistan, de originele taskara die verzoeker neerlegde allerminst kan beschouwd worden als een betrouwbare weergave van verzoekers identiteit.

Waar verzoeker stelt dat het feit dat corruptie welig tiert in een land niet betekent dat er geen bewijswaarde kan worden gehecht aan documenten die uit dit land afkomstig zijn, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing niet louter op basis van de landeninformatie besluit tot de onbetrouwbaarheid van de neergelegde taskara maar op basis van het gegeven dat hij in Zweden blijkbaar niet hetzelfde identiteitsbewijs voorlegde. Verzoeker betwist deze vaststellingen op zich niet in het verzoekschrift maar beperkt zich tot te verduidelijken dat de foto van de taskara in Zweden door kennissen aldaar werd gemaakt en dat de taskara in België origineel is. De Raad wijst er op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat documenten uit Afghanistan makkelijk te verkrijgen zijn en dat, gelet op de wijdverspreide corruptie die heerste voor de machtsovername, taskara's algemeen als weinig betrouwbaar worden beschouwd. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan aan de door verzoeker voorgelegde taskara dan ook slechts geringe bewijswaarde worden toegekend.

In zoverre in de bestreden beslissing wordt gewezen op zijn uiteenlopende verklaringen inzake zijn leeftijd bij de Zweedse en Belgische asielinstanties, wijst de Raad er op dat in het kader van het in België ingediende verzoek een leeftijdstest werd afgenomen waaruit is gebleken dat verzoeker minderjarig was en dat uit het administratief dossier blijkt dat hem vervolgens een voogd werd toegewezen en dat de voogdij eindigde op 31 januari 2022 (AD, beslissing Dienst Voogdij, 18 mei 2021). Verzoeker is dus heden meerderjarig. Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op het feit dat zowel in Zweden als in België verzoeker bij aankomst als minderjarig werd beschouwd, stelt de Raad vast dat de minderjarigheid op het ogenblik van het indienen van het verzoek in België als dusdanig niet wordt betwist en dat de bepaling van de leeftijd de bevoegdheid is van de Dienst Voogdij. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken.

De Raad stelt vast dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen voor de Zweedse en Belgische asielinstanties over zijn dorp van herkomst en zijn leeftijd als dusdanig verder niet betwist, noch de stelling van verwerende partij dat verzoeker geen zicht wenst te geven op wie hij is en waar hij vandaan komt. De Raad stelt evenwel vast dat ook in de bestreden beslissing de Afghaanse nationaliteit van verzoeker als dusdanig niet wordt betwist.

5.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. De kern van het asielrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen voor de Belgische autoriteiten was verzoekers broer eerst werkzaam voor de Afghaanse intelligencedienst NDS en ging deze daarna werken voor het leger van de Verenigde Staten op de luchthaven van Nangarhar. In een bepaalde week kwam de Mullah van het dorp drie keer langs met de boodschap van de taliban dat verzoekers broer moest stoppen met zijn werk en zich bij de taliban moest aansluiten. Indien deze niet zou ingaan op hun eis zouden ze verzoeker meenemen. Hierop werd besloten dat verzoeker uit Afghanistan moest vertrekken. Verzoeker reisde zo via Iran, Turkije, Griekenland en Servië naar Zweden waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek werd afgewezen door het Zweedse migratiebureau en de Zweedse migratierechtbank. Hierna kwam verzoeker via Duitsland naar België, waar hij op 1 april 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker vermoord te worden door de taliban.

5.4. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit het dorp Amla in het district Dar-I-Nur van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt.

Vooreerst stelt de Raad vast, dat verzoekers verklaringen over de werkzaamheden van zijn broer voor het Afghaanse en Amerikaanse leger, wat tot de kern behoort van zijn asielrelaas afgelegd bij de Belgische asielinstanties, niet geloofwaardig zijn.

Zo moet vooreerst worden vastgesteld, in navolging van de bestreden beslissing dat verzoeker in Zweden een volledig ander vluchtrelaas heeft voorgelegd (administratief dossier, map landeninformatie, vertaling van het Zweeds dossier p. 5-9/20). Daar was de kern van zijn relaas immers dat hij gevluht zou zijn wegens een risico vermoord te worden uit bloedwraak door een grondconflict. Ook heeft verzoeker in Zweden verklaard dat zijn broer vier jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan zou overleden zijn en vervolging te vrezin in Afghanistan omdat zijn oom zou werken voor het Afghaanse leger.

Dat verzoeker in Zweden verklaringen heeft afgelegd over de directe aanleiding van zijn vertrek uit Afghanistan die dermate verschillend zijn van de kern van zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet in België, ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas dat hij voor de Belgische instanties heeft afgelegd reeds in belangrijke mate, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing. Verzoeker citeert uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud en stelt dat zijn smokkelaar hem heeft opgedragen enkel op zijn eindbestemming, België, de waarheid te vertellen, maar dit kan niet overtuigen. De Raad wijst er op dat verzoeker ten allen tijde verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij zelf aflegt en stelt vast dat hij ook bij verwerende partij bij aanvang blijkbaar geen open kaart speelde, nu hij eerst bevestigde dat hij in Zweden de waarheid vertelde om pas na confrontatie met de inhoud van het Zweedse dossier te stellen dat hij de tolk er niet begreep omdat hij Pashtu sprak en verder dat zijn smokkelaar hem had gezegd om zomaar om het even wat te verklaren omdat zijn eindbestemming België was en niet Zweden. In dit verband stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat de tolkproblemen in Zweden hem er blijkbaar niet van weerhielden om er uitgebreide verklaringen af te leggen over zijn vluchtmotieven, zodat dit geen verklaring kan bieden voor de vastgestelde aanzienlijke verschillen. Verder houdt de verklaring dat zijn relaas in Zweden zou ingegeven zijn door het feit dat België en niet Zweden zijn eindbestemming zou zijn, overigens weinig steek nu uit het Zweeds dossier ook blijkt dat verzoeker beroep aantekende tegen de negatieve beslissing, wat moeilijk te rijmen valt met het feit België zijn

eindbestemming zou geweest zijn. Overigens licht verzoeker ook niet toe waarom België de eindbestemming zou geweest zijn. Dat hij beroep aantekende om geld te verdienen om naar België te komen, zoals hij in het verzoekschrift en ter terechtzitting verklaart, is een loutere verklaring achteraf. Overigens kan in de hypothese dat verzoeker zomaar zou gezegd hebben wat in hem opkwam op aanraden van de smokkelaar en in België wel de waarheid zou verteld hebben, niet worden ingezien, waarom hij dan in Zweden toevoegde dat zijn oom voor het leger werkte en niet zijn broer.

Verder kan verzoeker, gelet op zijn verklaringen samen gelezen met de documenten die hij in de loop van de procedure heeft neergelegd, niet overtuigen dat zijn broer voor het Afghaanse of het Amerikaanse leger heeft gewerkt en dat hij hierdoor voor zijn vertrek uit Afghanistan zou gevisieerd zijn of worden in geval van terugkeer. Zijn verklaringen komen op meerdere punten niet overeen met de gegevens die afgeleid kunnen worden uit de werkbadge en het appreciatieformulier dat verzoeker neerlegde bij het CGVS. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Ter staving van uw broer zijn werk als chauffeur voor de militaire basis Shinwari legde u echter wel bizar genoeg een appreciatiecertificaat voor dat ondertekend werd door een sergeant en kapitein van het Amerikaanse leger (zie groene map document 5). Dit terwijl hij naar uw eigen verklaringen op de militaire basis Shinwari níet werkte voor de Amerikanen en hij überhaupt chauffeur was van een Afghaanse commandant (CGVS p. 12-13, 15). Ook de badge die uw broer zou hebben gekregen in het kader van zijn werk voor de militaire basis Shinwari, doet de wenkbrauwen fronsen. Zo staat op deze badge ‘US army’ vermeld en is deze sedert 16 december 2011 vervallen, reeds lange tijd voor uw broer begon te werken voor de Amerikanen op de luchthaven in Nangarhar. U verklaarde namelijk dat uw broer slechts vijf à zes jaar voor de Amerikanen aan het werk was voor zijn evacuatie uit Afghanistan na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 (CGVS p. 10-13 en 15). Voorts verklaarde u dat, eens uw broer begon te werken voor de Amerikanen, hij tewerkgesteld werd op het ‘radar’ gedeelte van de luchthaven in Nangarhar. Een zeer merkwaardige functiewissel na te hebben gediend als chauffeur. Wat er ook van zij, hij voorzag volgens u meer specifiek in de veiligheid van deze locatie. Ook hier wist u zijn functie weerom niet naar behoren af te bakenen. Zo verklaarde u plots dat uw broer ook als bodyguard werkte en in het kader hiervan de Amerikanen bijstond wanneer zij invallen deden en in konvooi op missie gingen. Tot zover zijn werk op het ‘radar’ gedeelte van de luchthaven (CGVS p. 15-16). Uw talrijke inconsistente verklaringen en gebrek aan transparantie over het werk van uw broer, alsook de alles behalve verhelderende documenten die u ter ondersteuning hiervan voorlegde, maken dat het carrièrepad dat uw broer zou hebben bewandeld op dit punt alles behalve aannemelijk is.”*

Verzoeker weet voorgaande motieven niet te weerleggen waar hij stelt dat het normaal is dat hij niet alle details kent over het werk van zijn broer daar hij te jong was voor zijn vertrek uit Afghanistan om alles te weten te komen en om betrokken te worden in zulke zaken. Op basis van het leeftijdsonderzoek dat in België werd uitgevoerd op 19 april 2021 en het feit dat hij ook in Zweden, waar hij in 2019 een verzoek indiende en er als minderjarig werd beschouwd, kan worden aangenomen dat verzoeker minderjarig was toen hij uit Afghanistan vertrok. *In casu* kan de Raad de commissaris-generaal evenwel volgen dat zijn gebrek aan kennis niet zonder meer worden verklaard door het feit dat hij 15 jaar oud zou geweest zijn toen hij Afghanistan verliet. De Raad wijst er op dat de activiteiten van zijn broer de kern vormen van zijn asielrelaas in België; zodat zelfs indien hij niet op de hoogte zou geweest zijn van alle details ervan bij zijn vertrek en het niet ondenkbaar is dat zijn broer hem niet nog niet wou betrekken op zijn leeftijd, zoals hij betoogt in het verzoekschrift; minstens kan verwacht worden dat hij zich na zijn vertrek hierover verder zou informeren. In dit verband moet daarbij vastgesteld worden dat verzoeker daartoe ook de mogelijkheid had, nu hij volgens zijn verklaringen in contact stond met zowel zijn moeder als zijn broer (notities PO, p. 8) en hij bovendien eerst in Zweden een verzoek indiende zodat er wel degelijk voldoende gelegenheid was om zich verder te informeren. De vaststelling dat zijn verklaringen over de activiteiten van zijn broer allesbehalve consistent zijn en de situering in de tijd van deze activiteiten verder ook niet strookt met de gegevens op de neergelegde werkbadge van zijn broer, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Waar verzoeker stelt dat hij de noodzaak voelde om te antwoorden op specifieke vragen van het CGVS maar ze niet met zekerheid wist, kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijken dat hij zijn onzekerheid hierover zou hebben aangegeven. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de vaststelling dat zijn verklaringen niet overeenkomen met de documenten die hij heeft neergelegd met betrekking tot het werk van zijn broer, te weerleggen. Deze motieven blijven dan ook gelden gezien zij grondslag vinden in het administratief dossier en zowel pertinent als correct zijn.

Voorts zaaien de door verzoeker neergelegde facebook foto's van zijn broer verdere twijfel over diens militaire carrière. In de bestreden beslissing werd hieromtrent door verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“Verder legde u in het kader van uw broer zijn werk ook twee **foto's voor die uw broer op zijn facebookpagina postte**. Daar waar u aanstipte dat één foto op de luchthaven in Nangarhar werd*

genomen en de andere toen hij nog als chauffeur werkte op de militaire basis Shinwari (CGVS p. 16), weet u met deze foto's en het bijhorende facebookprofiel van uw broer desalniettemin het CGVS niet te overtuigen van uw broer zijn militaire carrière. Zo kan er uit uw broer zijn facebookprofiel allerm minst het werk worden vastgesteld dat u aan uw broer toeschreef, en wel hierom. Het valt met name op dat de foto's van uw broer zijn facebookprofiel die u zelf voorlegde zeer recentelijk op zijn profiel werden gepost. Wat weerom twijfels zaait over uw tijdlijn met betrekking tot waar uw broer wanneer werkte. Dit echter terzijde gelaten, dient te worden vastgesteld dat uw broer sinds het einde van 2017, ten tijden van zijn werk voor de Amerikanen op de luchthaven in Nangarhar, in het kader waarvan hij volgens uw verklaringen amper huiswaarts kon keren (CGVS p. 16), in de mogelijkheid was om enorm veel foto's te posten over zijn (privé)leven in Afghanistan. Een dergelijke zorgeloosheid roept ernstige vragen op (zie map landeninformatie document 3). Verder meer geeft uw broer op zijn facebook aan momenteel woonachtig te zijn in Kabul en sinds 14 december 2017 aan het werk te zijn voor het Islami college in Jalalabad. Een zeer specifieke tijdsen werkaanduiding om zo maar uit de lucht gegrepen te zijn. Zijn eigenlijke tewerkstelling voor het Islami college in Jalalabad verklaart mogelijks ook waarom uw broer meermaals als 'Qari (voordrager van de Koran) Sahib' wordt aangesproken in de reacties die onder zijn foto's worden geplaatst op facebook (zie map landeninformatie document 3). Dat de carrière van uw broer er meer dan waarschijnlijk anders uitzag dan hoe u deze in het kader van uw verzoek om internationale bescherming deed uitschijnen, kan op deze wijze duidelijk vastgesteld worden. De verklaringen die u in het kader hiervan aflegde moeten dan ook als ongeloofwaardig beschouwd worden."

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om deze motieven die grondslag vinden in het administratief dossier en die pertinent en correct zijn, te weerleggen. De Raad kan op basis van de voormelde analyse van de foto's en gegevens op het facebook profiel van de persoon die volgens verzoekers verklaringen zijn broer is, en met name dat deze sinds december 2017 aan het Islami College in Jalalabad werkzaam is, de conclusie van verwerende partij bijtreden dat de carrière van zijn broer meer dan waarschijnlijk anders is dan verzoeker op basis van zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten liet uitschijnen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook op grond van de overige documenten die hij in de loop van de procedure heeft neergelegd niet weet te overtuigen dat hij vervolging dient te vrez en in Afghanistan op grond van het werk van zijn broer. Verzoeker legde naast de eerder besproken stukken volgende documenten neer ter staving van het werk van zijn broer en de vervolging die hij hierdoor zou vrez en: een kopie van de taskara van zijn broer, de verblijfkaart van zijn broer in de Verenigde Staten, foto's van zijn broer in de Verenigde Staten, een brief van zijn broer in de Verenigde Staten vergezeld door de envelop waarin deze werd verzonden en het rijbewijs van zijn broer in de Verenigde Staten. Met betrekking tot de taskara van verzoekers broer stelt de Raad vast dat het een kopie betreft en herhaalt dat uit de COI Focus: "Afghanistan corruptie en documentenfraude" (p. 25-26), opgenomen in de map 'landeninformatie' van het administratief dossier, blijkt dat taskara's zeer fraude gevoelige documenten zijn waardoor hun bewijswaarde uiterst relatief is.

Wat de foto's van verzoekers broer in de Verenigde Staten betreft, stelt de Raad vast dat niet opgemaakt kan worden waar deze foto's gemaakt zijn. Zij zijn dan ook geen dienstig bewijs van het feit dat verzoekers broer in de Verenigde Staten zou verblijven. Evenmin tonen deze foto's aan om welke reden deze persoon in de Verenigde Staten zou verblijven. Daarenboven stelt de Raad vast dat op geen enkele manier op grond van deze foto's afgeleid kan worden dat verzoekers broer effectief de afgebeelde persoon is. Met betrekking tot de documenten die verzoeker door middel van een aanvullende nota neerlegt ter staving van het verblijf van zijn broer in de Verenigde Staten stelt de Raad vast dat deze evenmin het voorgehouden werk van verzoekers broer voor het Amerikaanse leger in Afghanistan aantonen, noch de familieband tussen verzoeker en deze persoon. Uit het rijbewijs en de verblijfskaart die werden neergelegd kan evenmin de reden voor het verblijfsrecht van de betrokken persoon in de Verenigde Staten blijken, zodat hieruit evenmin op enige wijze kan worden afgeleid dat verzoekers broer inderdaad voor het Amerikaans leger zou gewerkt hebben in Afghanistan. In zoverre in de brief van verzoekers broer wordt verwezen naar het feit dat hij zou gewerkt hebben voor de VS troepen in Jalalabad en dat zijn broer omwille van de bedreiging door de taliban het land moest verlaten, kan de Raad slechts vaststellen dat het om een loutere verklaring gaat die ook geen details verstrekt over de periode waarin deze persoon voor de VS zou gewerkt hebben en verder geen afbreuk doet aan hetgeen hierboven werd vastgesteld met betrekking tot de gegevens op het facebookprofiel van de broer van verzoeker en waarbij werd vastgesteld dat deze persoon daarbij aangeeft sinds 2017 in het Islami College in Jalalabad te werken, en het feit dat zijn werkbadge verstreken is in 2011. Ten overvloede stelt de Raad vast waar in de brief verwezen wordt naar een inval van de taliban waarbij verzoekers moeder verwond zou zijn en zijn broer gedood zou zijn, dit gesitueerd lijkt te worden voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, terwijl in het verzoekschrift wordt gesteld dat dit plaatsvond twee maanden voor het indienen van het beroep bij de Raad.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker voorgaande analyse niet weet om te buigen in zoverre hij in zijn verzoekschrift en aanvullende nota betoogt dat de taliban hem en zijn oudere broer zoeken door te verwijzen naar een inval bij hen thuis waarbij zijn moeder gewond zou zijn geraakt en zijn broer gedood. Verzoeker voegt ter staving van dit betoog bij zijn aanvullende nota medische documenten met betrekking tot zijn moeder, een foto van zijn gewonde moeder en een foto van zijn overleden broer. Geen van deze stukken zijn van die aard dat zij bewijs leveren van een aanvaring van verzoekers familie met de taliban. Uit de kopieën van de medische documenten kan niet worden afgeleid op welke persoon deze documenten betrekking hebben, noch waar zij zijn uitgegeven. Wat de neergelegde foto's betreft stelt de Raad vast dat hieruit niet kan worden afgeleid wie de personen zijn die er op afgebeeld zijn, noch waar en wanneer ze genomen zijn, en evenmin dat deze personen zijn aangevallen door de taliban.

Gezien het geheel aan voorgaande elementen stelt de Raad dan ook vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan problemen heeft gekend met de taliban wegens het werk dat zijn broer voor het Afghaanse of Amerikaanse leger gedaan zou hebben.

5.5 Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota verder op een vrees voor vervolging omwille van zijn verwesterd profiel.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en

geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker stelt dat hij zich in een kwetsbare positie bevindt omwille van zijn jonge leeftijd en omdat hij al verschillende jaren in Europa woont, dat hij al een goed woordje Nederlands spreekt en in België begon te werken in een bedrijf dat varkensvlees verwerkt en zich inschreef in een bokscub en de cricketclub. Hij stelt dat hij minstens als verwesterd zal gepercipieerd worden indien hij terugkeert naar Afghanistan en verwijst naar het Nansenrapport 2021/11 waarin melding wordt gemaakt van terugkeerders die door de taliban werden vervolgd. Verzoeker meent dat de risicobepalende factoren weinig terzake doen maar dat het louter aanwezig geweest zijn in een westers land, zeker voor dergelijke lange periode, voor de taliban voldoende is om verzoeker als ongelovige te beschouwen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk verwesterd zou zijn, met name dat hij overtuigingen of kenmerken of gedragingen zou hebben aangenomen die fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit waarvan niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft om te voldoen aan de door de taliban voorgeschreven religieuze regels, wetten en gebruiken.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in Europa sinds 2019, zijn vertrek uit Afghanistan op vijftienjarige leeftijd en te stellen dat hij in een vleesverwerkend bedrijf werkt en in een boks en cricketclub zit, toont verzoeker niet aan dat bij hem sprake is van gewijzigd gedrag, kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor verzoeker dat niet kan worden geëist dat hij deze opgeeft.

Verder kan hieruit evenmin blijken dat hij in geval van terugkeer zal worden beschouwd als verwesterd en louter omwille van zijn verblijf in België en Europa dreigt te worden onderworpen aan vervolging of ernstige schade. Waar verzoeker verwijst naar zijn sportieve activiteiten stelt de Raad vast dat verzoeker geen stukken bijbrengt waaruit deze sportieve activiteiten kunnen blijken. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker Pashai is van etnische afkomst en een moslim van de soennitische strekking. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar op jonge leeftijd vertrok uit Afghanistan, maar toen reeds een belangrijk deel van zijn vormende jaren in Afghanistan achter de rug had en vertrouwd met de Afghaanse waarden en normen. Verder kan uit het gegeven dat hij op jonge leeftijd is vertrokken op zich niet worden afgeleid dat verzoeker zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de in de Afghanistan vigerende wetten, religieuze regels en gebruiken. Het komt aan verzoeker toe om dit aan de hand van concrete elementen toe te lichten en uit te werken, maar de Raad stelt vast dat dit wordt nagelaten. Verder zijn er ook geen concrete indicaties dat de taliban of zijn lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van zijn activiteiten en werk in België.

Wat zijn activiteiten in België betreft, stelt de Raad vast dat uit de door hem neergelegde documenten van Konvert Interim blijkt dat hij heeft gewerkt als productiearbeider en als student, maar verder kan hieruit niet worden afgeleid voor welk bedrijf of wat soort werk verzoeker er deed. Uit het attest van het Hoger Technisch Instituut Sint Antonius blijkt dat hij het onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers heeft gevolgd. Dat hij taalonderwijs heeft gevolgd en hier werkt wijst op verzoekers wil tot integratie, maar

hiermee geeft hij evenwel een onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maakt hij niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Waar verzoeker nog in het algemeen verwijst naar landenrapporten waarin wordt bericht over terugkeerders die te maken kregen met geweld en verstoting, wijst de Raad er op dat hij met dergelijk algemeen betoog evenmin aantoont dat hij in zijn individuele omstandigheden vervolging riskeert omwille van zijn verblijf in het Westen. Verder kan uit zijn verklaringen ook niet blijken dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan problemen zou hebben gekend met zijn familie of dat hij door zijn lokale gemeenschap of zijn familie, waarmee hij volgens zijn verklaringen nog steeds contact houdt (notities PO, p. 8) omwille van zijn verblijf alhier zou gestigmatiseerd of uitgesloten worden in geval van terugkeer. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie en uitsluiting slechts in uitzonderlijke gevallen kan aanleiding geven tot vervolging en stelt ook vast dat *in casu* geen specifieke individuele elementen worden aangereikt.

In zoverre in het verzoekschrift nog wordt verwezen naar het werk van zijn vader en van zijn oom blijkt uit zijn verklaringen bij het CGVS dat zijn vader een natuurlijke dood zou zijn gestorven, en hij bij zijn beschermingsverzoek verwees naar het werk van zijn broer en in Zweden naar het werk van zijn oom bij het leger, maar dat uit het voorgaande is gebleken dat hij dit niet aannemelijk maakt. Inzake verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar de informatie opgenomen in het rapport EUAA "*Afghanistan: Targeting individuals*" met betrekking tot de perceptie van personen die in het westen hebben verbleven en het dubbel narratief dat de taliban terzake hebben, herhaalt de Raad dat niet wordt betwist dat de perceptie van terugkeerders door de taliban ambigue is, maar dat uit de beschikbare landeninformatie actueel niet kan blijken dat elke persoon die in Europa heeft verbleven en terugkeert naar Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. De loutere verwijzing naar deze informatie kan dan ook niet volstaan om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering aan te nemen.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin de herkomst van de verzoeker uit Nangarhar als één van de elementen werd opgenomen om de betrokkene te erkennen, wijst de Raad er op dat arresten van de Raad geen precedentenwaarde hebben en dat verzoeker evenmin aantoont dat de feiten die aan het geciteerde arrest ten grondslag lagen dezelfde zijn als diegene die aan de orde zijn in de onderhavige zaak.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat in de actuele stand van zaken, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij verwesterd is dan wel als verwesterd zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer noch dat hij als een persoon zal worden beschouwd die sociale, religieuze of morele normen heeft overschreden.

5.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt,

hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen actuele informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse. De Raad stelt vast dat verzoeker in dit kader zowel betoogt dat de taliban niets hebben ondernomen om de huidige humanitaire crisis een halt toe te roepen en dat de huidige socio-economische situatie dermate ernstig is dat hij bij terugkeer naar Afghanistan wel degelijk risico loopt om in een situatie te belanden die een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. Hieromtrent merkt de Raad op dat hij geenszins betwist dat de bevolking van Afghanistan kampt met aanzienlijke problemen op vlak voeding, tewerkstelling en gezondheid.

Echter stelt de Raad ook vast dat verzoeker door middel van de aangehaalde informatie niet aantoont dat de taliban als actor actieve stappen zou ondernemen om internationale hulp te weigeren of stappen onderneemt om de bevolking in de huidige situatie te brengen of te houden.

In zoverre verzoeker, onder verwijzing naar bijdragen van onder meer de EUAA, Human Rights Watch en Nansen, ook betoogt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt wegens een vergaande en strenge toepassing van de Sharia door de taliban stelt de Raad vast dat hij dit geenszins aannemelijk maakt. Verzoeker wijst immers niet dienstig op enig element dat aannemelijk maakt dat hij in het vizier zou komen van het (gerechtelijk) systeem dat de taliban heeft opgezet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een

internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker voert in dit kader geen persoonlijke omstandigheden aan op grond waarvan aangenomen kan worden dat hij in geval van terugkeer naar Nangarhar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Waar verzoeker opwerpt dat er recentere landeninformatie beschikbaar was op het ogenblik van de bestreden beslissing en daarbij een overzicht geeft van de ACLED Regional overviews tot 6 oktober 2022 en de Asyls COI repository 21/09/2022 tot 28/09/2022, wijst de Raad er op dat de bovenstaande analyse eveneens gebaseerd is op de meest recente ACLED en UCD gegevens voor de periode 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 (EUAA COI Query, p. 10, waarnaar verwezen wordt in de EUAA "*Country Guidance*" van januari 2023) en dat de landeninformatie werd geactualiseerd door verwerende partij door middel van haar aanvullende nota. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar drie weekoverzichten die de periode tussen 12 november 2022 tot 2 december 2022 beslaan, kan de Raad slechts vaststellen dat deze informatie in dezelfde lijn ligt en hieruit niet kan afgeleid worden er zich in Afghanistan ondertussen een uitzonderlijke situatie heeft ontwikkeld waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Evenmin kan hieruit blijken dat de mate van willekeurig geweld in zijn verklaarde regio van herkomst als hoog zou moeten worden ingeschat.

6.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashai machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangebracht die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET